

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **ENVA s.r.o.**, se sídlem Školní 535, Křenovice, zastoupená Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017903 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice“ na pozemcích vymezených jako „p.č. 1310/20, 1310/26, 1310/45, k.ú. Křenovice u Slavkova, obec Křenovice“ o celkovém instalovaném výkonu 1,518 MW. Oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 21.12.2010 (právní mocí rozhodnutí o udělení licence), licence byla udělena na dobu 25 let.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce odůvodňuje podání žaloby tím, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“). Žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení před udělením licence nedoložila žalovanému nutné stanovisko Technické inspekce České republiky, dále že zpráva o výchozí revizi elektrické instalace postrádá údaje o provedeném měření a zahrnuje pouze hodnocení výsledků měření (pak tedy z této zprávy nelze zjistit, jak revizní technik dospěl ke svému závěru), navíc tato zpráva nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, neboť se vztahuje pouze k NN instalacím, nikoli k VN instalacím.

Osoba zúčastněná na řízení tedy podle žalobce nedoložila splnění technických předpokladů pro udělení licence; proto jí neměla být licence udělena.

V průběhu řízení žalobce zdejšímu soudu doručil návrh na doplnění dokazování emailovou korespondencí mezi policií a J.K., který měl vyhotovit výchozí zprávu o revizi, podle níž tento zkušební a revizní technik tuto zprávu nevyhotovil, a navazujícím podáním vysvětlení policii, z něhož má podle žalobce plynout totéž. Od toho se odvíjelo další dokazování před zdejším soudem.

Žalobce se tedy domáhá zrušení rozhodnutí o udělení licence, na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na přijetí systémových a personálních opatření ke kontrole licenčních spisů, jejichž výstupem je mimo jiné i podání žaloby v této věci, a uvedl, že ponechává rozhodnutí o žalobě zcela na úvaze soudu.

I žalovaný setrval na tomto svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, zčásti se žalobou vyslovil souhlas, a sice ohledně nedostatku revizní zprávy co do výsledků jednotlivých měření, později v průběhu řízení ponechal rozhodnutí na soudu.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení především zpochybňuje veřejný zájem na podání žaloby. K jednotlivým žalobním bodům pak odmítá důvodnost žaloby. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalovaný nepochybil – a i kdyby ano, měl sám zahájit přezkumné řízení. Případné nedostatky v postupu žalovaného nyní nelze klást k tíži osoby zúčastněné na řízení, a tedy i kdyby byly v jeho postupu vady dovozeny, nemělo by to být důvodem ke zrušení rozhodnutí o udělení licence. Osoba zúčastněná na řízení má tedy za to, že by žaloba měla být zamítnuta, a na tomto svém procesním postoji rovněž setrvala po dobu celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí posledního účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 4.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 21.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o

ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření

případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy

nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Pokud jde o jednotlivé v žalobě (včas) výslovně uplatněné žalobní body, pak je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Žalobce tvrdí, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky a nebylo-li, nebylo doloženo splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti – a tedy licence neměla být udělena.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň

odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. a) vyhlášky 426/2005 Sb. se u nových energetických zařízení technické předpoklady prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na

to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Aniž by tedy zdejší soud musel ohledně otázky, zda v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky, dokazovat jejím vyjádřením, jak žalobce navrhoval (bez ohledu na to, že žalobce z tohoto vyjádření nedovožoval žádná skutková zjištění, nýbrž toto vyjádření zřejmě mělo sloužit na podporu žalobcovy právní argumentace), nelze souhlasit se žalobcem, že žalovanému nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, resp. že by jejich nesplnění vyplývalo z nedoložení stanoviska Technické inspekce České republiky. V této otázce tedy žaloba důvodná není.

Dále žalobce zpochybňuje zprávu o výchozí revizi elektrické instalace. V řízení o udělení licence byla žalovanému předložena revizní zpráva J.K., podle níž měla revize být zahájena a ukončena dne 15.10.2010 („revizní zpráva ze dne 15.10.2015“); ta má číslo R10/064, je opatřena razítkem revizního technika K. a podpisem „K.“ s údajem o jeho evidenčním čísle 6361/5/09/R-EZ-E2/A. Odlišit je přitom třeba žalobcovu argumentaci k této zprávě plynoucí ze žaloby (že tato zpráva neobsahuje dostatečné údaje pro to, aby na jejím základě mohla být licence udělena) a z jejího postupného doplňování v průběhu řízení před zdejším soudem (že nejde o pravou revizní zprávu).

Pokud jde, izolovaně vzato, o argumentaci ohledně nedostatků uvedené revizní zprávy, tu zdejší soud se žalobcem nesouhlasí.

Žalobce tvrdí, že tato zpráva postrádá údaje o provedeném měření a zahrnuje pouze hodnocení výsledků měření, a tedy že z této zprávy nelze zjistit, jak revizní technik dospěl ke svému závěru. Žalobce tu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16.7.1982 ve věci sp. zn. 1 Tz 13/82 a ze dne 1.11.1972 ve věci sp. zn. 11 To 36/72 a tvrdí, že za této situace revizní zpráva (zpráva o výchozí revizi) nedovoluje posoudit, zda v ní uvedené závěry odpovídají provedeným měřením.

Podle zdejšího soudu taková obsahová náležitost revizní zprávy (zprávy o výchozí revizi) ze žádného právního předpisu nevyplývá. Obsahové náležitosti revizní zprávy jsou podávány z Přílohy 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb. Zpráva o revizi obsahuje zejména a) určení druhu revize, identifikaci a rozsah zařízení, b) data zahájení, ukončení, vypracování a předání revizní zprávy, c) jméno, popřípadě jména a příjmení, podpis a evidenční číslo revizního technika, d) soupis provedených úkonů, použitých přístrojů a zjištěných závad nebo neshod, e) další údaje z hlediska stavu bezpečnosti zařízení a f) závěrečné zhodnocení bezpečnosti zařízení. Jde sice o výčet demonstrativní,

a tedy součástí revizní zprávy mohou být i náležitosti (údaje) jiné, neplyne-li však ze žádného právního předpisu (ani z Přílohy 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb.) povinnost jiné náležitosti (údaje) do revizní zprávy uvést, pak jejich neuvedení do revizní zprávy v 15.10.2010 nemůže být pokládáno za nedostatek, který by vyvolával nedoložení splnění technických předpokladů pro udělení licence.

Pokud jde o náležitosti revizní zprávy výslovně uváděné v Příloze 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb., pak samotný postup provádění revize, jenž je třeba materializovat ve zprávě, by měl být součástí soupisu provedených úkonů, použitých přístrojů a zjištěných závad nebo neshod (podle písm. d/). Zpráva o revizi by tedy měla obsahovat kromě konečného výsledku i soupis úkonů, které revizní technik provedl. Ten plyne z revizní zprávy v tom rozsahu, že bylo provedeno měření izolačních odporů a zemních odporů a revidováno připojení panelů a měničů, uzemnění konstrukcí a připojení měničů, přitom výsledky podle zprávy odpovídají normě. Použitý přístroj je identifikován jako „Eurotest 61557“ a vyjádření k závadám je v revizní zprávě taktéž obsaženo.

Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že ve skutkově i právně obdobných věcech projednávaných zdejším soudem, kde žalobce zpochybňuje rozhodnutí žalovaného u udělení licence, správními spisy žalovaného procházejí různě se odlišující zprávy o revizi – a to jak po stránce formální, tak obsahové. Tyto samotné odlišnosti ještě samy o sobě nemohou vést k závěru o nedostatecích těchto zpráv; podstatné je, zda zpráva v každém konkrétním případě vyhovuje náležitostem podle Přílohy 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb. Dokazovat tak ve vztahu k této otázce nebylo třeba ani „obvyklým postupem“ revizních techniků, ani normami, podle nichž tito technici postupují. Dovozuje-li žalobce v nyní posuzované věci, že z revizní zprávy nelze zjistit, „...*jak revizní technik dospěl k reviznímu závěru, jakými zásadami se řídil, který postup zachovával, jaké metody zjišťování užil a které konkrétní podklady vzal v úvahu...*“, a tyto obsahové náležitosti dovozuje ze dvou shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu, pak nelze přehlédnout, že ani jedno z uvedených rozhodnutí se nevyjadřuje k náležitostem revizní zprávy elektrických technických zařízení a ve vztahu k nyní posuzované věci jde o žalobcovu argumentaci zcela lichou. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16.7.1982 ve věci sp. zn. 1 Tz 13/82 se totiž týká „revizní zprávy“, v níž Nejvyšší soud v tamní trestní věci postrádal uvedení a doložení, jaká mzda náležela jednotlivým pracovníkům, v jakém rozsahu byla neoprávněně zvýšena či snížena a proč se tak stalo, a to za situace, kdy obžalovaným byl odpovědný hospodářský pracovník ve funkci ekonoma, který měl podle obžaloby porušovat mzdové předpisy nesprávným přerozdělováním kolektivního úkolového výdělku, aby finančně zvýhodnil některé pracovníky tohoto úseku. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1.11.1972 ve věci sp. zn. 11 To 36/72 se pak týká „revizní zprávy“ ohledně příčin vzniku inventurně zjištěného manka. Obě rozhodnutí Nejvyššího soudu se nadto týkají obsahové stránky těchto „revizních zpráv“ pro jejich použití jako důkazu pro trestní řízení.

Vyjde-li tedy zdejší soud z náležitostí revizní zprávy podle Přílohy 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb., pak dospívá k závěru, že přijal-li žalovaný revizní zprávu ze dne 15.10.2010 jako podklad rozhodnutí, jehož nebylo třeba pro udělení licence doplňovat, nelze mu nic vytýkat. Akceptaci uvedené revizní zprávy (bez jakýchkoli výzev k jejímu doplnění) žalovaným nelze pokládat za vadu, pro kterou by jeho postup neměl obstát – a pro kterou by tedy mělo být rozhodnutí o udělení licence pro nedoložení splnění technických předpokladů zrušeno. Pak nebylo třeba ke splnění technických předpokladů pro výkon licencované činnosti, jež by mělo plynout z revizní zprávy, dokazovat dalšími zprávami, které měla osoba zúčastněná na řízení v době rozhodování o udělení licence údajně k dispozici a nepředložila je žalovanému údajně jen proto, že k tomu nebyla žalovaným vyzvána.

Žalobce tedy ve vztahu k obsahu revizní zprávy zkreslenou intepretací dvou rozhodnutí Nejvyššího soudu dovozuje povinnost, jež ze žádného právního předpisu neplyne. Nadto stěží lze pro účely licenčního řízení před žalovaným dovozovat, že by skutková zjištění ohledně naměřených hodnot, k nimž zkušební a revizní technik dospěl, a způsob, jak k nim dospěl, měla a mohla být předmětem jakéhokoli ověřování (a případného zpochybňování) ze strany žalovaného.

Dále žalobce tvrdí, že uvedená zpráva nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, neboť se vztahuje pouze k NN instalacím, nikoli k VN instalacím, a tedy žalovaný při rozhodování o udělení licence nemohl uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů k zajištění licencované činnosti.

Ani v této otázce nedává zdejší soud žalobci zapravdu, neboť požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému ze žádného právního předpisu neplyne, nadto nejde ani požadavek rozumně dovoditelný. Je nepochybné, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. Výrobnou elektřiny je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k takové výrobě elektřiny se tedy pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí (tedy ve skutečnosti přípojkou do stanice vysokého napětí) je přitom podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojnic v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Prokazovat splnění technických předpokladů pro přípojku by též nekorespondovalo s tím, že ve vztahu k této přípojce není třeba podle § 4 energetického zákona prokazovat

vlastnické ani užívací právo (není-li samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí).

Jestliže tedy osoba zúčastněná na řízení žalovanému v řízení o udělení licence doložila revizní zprávu k NN části fotovoltaické elektrárny, nebylo důvodu trvat na doložení obdobné revize pro přípojku (pro VN část). Je přitom nerozhodné, že kolaudační souhlas Městského úřadu ve Slavkově u Brna ze dne 6.12.2010, č.j. SÚ/20326-10/5593-2010/Sv, vymezoval fotovoltaickou elektrárnu tak, že její součástí je i přípojka VN a trafostanice. Požadavky na doložení listin podle energetického zákona nemohou být bez výslovné zákonné (či alespoň podzákonné) opory směřovány s požadavky na doložení listin ke kolaudačnímu souhlasu, resp. obecně s požadavky plynoucími ze stavebního práva. Obsahové náležitosti kolaudačního souhlasu plynou podle § 122 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném do 31.12.2012, z prováděcího právního předpisu, konkrétně z § 12 vyhlášky č. 526/2006 Sb., podle níž kolaudační souhlas musí obsahovat též označení a místo stavby. Stavbou se přitom podle § 2 odst. 3 stavebního zákona rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.

Je-li tedy předmět kolaudačního souhlasu (stavba) definován (mimo jiné) pro řízení o kolaudačním souhlasu jinak než výroba elektřiny pro účely licenčního řízení, nelze automaticky dovozovat, že zahrnutí VN části fotovoltaické elektrárny do kolaudačního souhlasu nutně znamená nutnost revize této části (její zahrnutí do revize a do zprávy o ní) pro účely řízení o udělení licence. Zřetelný zákonný požadavek na to, aby zpráva o revizi se týkala též VN části fotovoltaického systému, chybí, a nelze tak dovozovat, že jejím nedoložením nebyly splněny podmínky pro udělení licence.

Potud tedy žaloba není důvodná.

Jinou otázkou je otázka pravosti revizní zprávy ze dne 15.10.2010. V průběhu řízení před soudem totiž žalobce zdejšímu soudu doručil návrhy na doplnění dokazování e-mailovou korespondencí mezi policií a J.K., zkušebním a revizním technikem, který měl podle správního spisu vyhotovit zprávu o výchozí revizi ze dne 15.10.2010, a záznamem o podaném vysvětlení tohoto technika policii dne 27.1.2015, z nichž má plynout jeho vyjádření, že tuto zprávu nevyhotovil. Otázka pravosti revizní zprávy, jež byla nastolena poprvé podáním žalobce doručeným soudu dne 14.1.2015, následně podáním žalobce doručeným soudu dne 13.2.2015 a poté argumentací žalobce na jednání soudu uskutečněném dne 23.4.2015, se ovšem míjí s uplatněnými žalobními body. Takto také zdejší soud k uvedené žalobcově argumentaci přistoupil ve svém předchozím rozsudku v této věci (rozsudek ze dne 23.4.2015, č.j. 62 A 109/2013-232). Zdejší soud dovodil, že žalobce v žalobě žádné tvrzení ve vztahu k pravosti revizní zprávy neuváděl, a to ani v nejobecnějších rysech, žádný z uplatněných žalobních bodů

se tedy otázky pravosti revizní zprávy netýkal. V rámci žalobních bodů týkajících se údajného nedoložení splnění technických předpokladů pro udělení licence žalobce namítal ve vztahu k revizní zprávě toliko to, že revizní zpráva postrádá údaje o provedeném měření a zahrnuje pouze hodnocení výsledků měření, že revizní zpráva nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, neboť se vztahuje pouze k NN instalacím, nikoli k VN instalacím, a že v revizní zprávě je zmiňováno, že venkovní prostory představují prostředí zvláště nebezpečné, k čemuž pak osoba zúčastněná na řízení nepředložila stanovisko Technické inspekce České republiky. Přestože zdejší soud vyšel z toho, že podezření žalobce ohledně pravosti revizní zprávy bylo pojato zřejmě až v průběhu roku 2014 (poprvé může být podáváno z elektronické korespondence mezi policií a J.K. vedené ve dnech 17.9.2014 a 18.9.2014) a přestože zdejší soud též původně vnímal, že pochybnosti o pravosti této zprávy zjištěné v době běžícího řízení před zdejším soudem by zřejmě neměly zůstat nepovšimnuty, žádné závěry z nich nemohl zdejší soud učinit v případě, že nebyly důvodem pro podání žaloby ve veřejném zájmu a nebyly ve lhůtě pro její podání ani okrajově zmiňovány. Tyto žalobcem dodatečně (po podání žaloby a po uplynutí lhůty k vymezení žalobních bodů a k jejich rozšíření) zjištěné pochybnosti by se podle původního názoru zdejšího soudu zřejmě měly promítnout v dalším postupu samotného žalobce mimo řízení v nyní posuzované věci u zdejšího soudu.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. totiž soud napadené výroky rozhodnutí přezkoumá v mezích uplatněných žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato pravidla se uplatní bez ohledu na to, kdo žalobu podává. V případě žaloby podávané osobou aktivně legitimovanou podle § 65 s.ř.s. tato pravidla vyjadřují zásadu dispoziční a koncentrační, jež mají zabránit tomu, aby ten, kdo žalobu podává, mohl nekonečně, podle průběžných výsledků řízení před soudem či podle jiných dodatečných zjištění, svoji skutkovou a právní argumentaci měnit, v případě žaloby podávané osobou aktivně legitimovanou podle § 66 odst. 2 s.ř.s. tato pravidla míří především k dodržení zásady právní jistoty ostatních osob – v posuzované věci především toho, komu práva plynoucí z rozhodnutí, jež je podle § 66 odst. 2 s.ř.s. napadáno, byla založena. Podle § 72 odst. 2 s.ř.s. je v případě žaloby podávané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s.ř.s. tuto žalobu třeba podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 21.12.2010 a přestože žaloba byla podána včas, lhůta pro její podání a pro případné její rozšíření o další žalobní body uplynula dne 21.12.2013.

Jestliže tedy otázka pravosti zprávy o výchozí revizi nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů, jež byly uplatněny v žalobě (ve lhůtě pro její podání), nešlo podle

původního názoru zdejšího soudu o otázku, jíž by se zdejší soud mohl zabývat a jejíž řešení by mohlo přivodit zrušení napadeného rozhodnutí. Pak se tedy zdejší soud žalobním bodem směřujícím proti pravosti této zprávy pro jeho opožděnost původně nezabýval. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 23.4.2015, č.j. 62 A 109/2013-232, však byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2015, č.j. 7 As 114/2015-36; důvodem ke zrušení byl přitom odlišný právní názor kasačního soudu na postup v případě takto opožděně uplatněné argumentace k pravosti revizní zprávy. Nejvyšší správní soud sice dospěl ke stejnému závěru jako zdejší soud v tom směru, že otázka pravosti revizní zprávy nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů, dovedl však, že je přípustné ve výjimečných případech přihlížet ke skutkovým novotám, a tedy nebylo možno odmítnout zabývat se žalobcovým tvrzením podpořeným důkazními návrhy ohledně zfalšování revizní zprávy; protože revizní zpráva má v licenčním řízení nezastupitelný význam, nelze odmítnout provést důkazy k žalobcově argumentaci, že se nejedná o revizní zprávu zpracovanou J.K., neboť se týkají stavu, který nepochybně existoval již v okamžiku rozhodování. Nebyla tedy původně (podle Nejvyššího správního soudu nesprávně) zdejším soudem vyřešena otázka, zda revizní zpráva předložená v licenčním řízení mohla být dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti. Zdejší soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán.

Zdejší soud se tedy otázkou pravosti revizní zprávy J.K. ze dne 15.10.2010 zabýval a k této otázce dokazoval.

Zdejšímu soudu byla předložena e-mailová korespondence mezi policií a J.K., vedená mezi 17.9.2014 10:14 hod. a 18.9.2014 8:27 hod., ve které J.K. k dotazu odpověděl, že zpráva ze dne 15.10.2010 č. R10/064 (policií předložená revizní zpráva odpovídá originálu založenému ve správním – licenčním – spisu) není jeho. Zároveň emailem zaslal policii vzor své revizní zprávy. Z ní plyne číslování ve formátu „č. 91/10“ a evidenční číslo revizního technika 6315/5/09/R-EZ-E2A.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení J.K. policii ze dne 27.1.2015 vyplývá, že J.K. popřel, že by revidoval zařízení nad 1 MW, že na stavbu fotovoltaické elektrárny v Křenovicích jezdil, nevzpomněl si na to, zda „tam byl nějaký problém“, ale podle svého vyjádření nikdy nebyl požádán, aby provedl revizi na tuto elektrárnu a revizi také neprovedl. Revizní zprávu ze dne 15.10.2010 č. R10/064 poprvé uviděl, když mu ji ukázala policie. Poukázal také na údajný tlak advokátky nyní zastupující před zdejším soudem osobu zúčastněnou na řízení; podle ní existují svědci toho, jak J.K. revizní zprávu předával, což však J.K. policii popřel. Jeho zprávy byly nadto jinak evidovány (číslovány), a sice ve formátu „č. 91/10“.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení V.H. policii ze dne 12.3.2015 vyplývá, že J.K. revidoval i větší zařízení („solární parky“), určitě mohl revidovat i zařízení nad 1 MW a určitě revidoval i fotovoltaickou elektrárnu v Křenovicích.

K revizní zprávě ze dne 15.10.2015 založené ve správním (licenčním) spisu uvedl, že jakékoli jiné písemné záznamy ohledně provedení revize neexistovaly, pouze samotná revizní zpráva, nevzpomíná si, kdo ji od J.K. přebíral.

Ze správního (licenčního) spisu i ze spisů Městského úřadu Slavkov u Brna plyne, že ve všech řízeních před žalovaným i před stavebním úřadem byla osobou zúčastněnou na řízení předkládána právě uvedená revizní zpráva (zahájení i ukončení revize dne 15.10.2010, č. zprávy R10/064, je opatřena razítkem revizního technika K. a podpisem „K.“ s údajem o jeho evidenčním čísle 6361/5/09/R-EZ-E2/A). Zdejšímu soudu byly předloženy dva výtisky této revizní zprávy v kopiích bez uvedení data vyhotovení. Na obou je podpis „K.“ i otisk razítka revizního technika vyveden odlišně (nejde tedy o dvě kopie téhož originálu), na jedné kopii je jako přebírající (provozovatel) uveden podpis „H.“ bez data převzetí, na druhé kopii je jako přebírající uveden nečitelný podpis s datem převzetí 6.12.2010; jednatel osoby zúčastněné na řízení ing. Š. soudu uvedl, že jde o podpis jeho. Originál této revizní zprávy založený ve správním (licenčním) spisu není originálem, z něhož by byla pořízena kterákoli z uvedených dvou kopií; podpis „K.“ je totiž na tomto originálu vyveden odlišně, podpis přebírajícího (provozovatele) je jiný než na kopiích, navíc je opatřen razítkem NELUMBO spol. s r.o. Na všech těchto revizních zprávách (originálu i kopiích) je shodně uvedeno číslo zprávy R10/064 a evidenční číslo revizního technika 6361/5/09/R-EZ-E2/A.

Zdejšímu soudu byla v průběhu řízení před soudem dále v kopii předložena další revizní zpráva J.K.; podle ní měla být revize zahájena i ukončena dne 10.12.2010. Tato revizní zpráva má stejné číslo jako revizní zpráva o revizi, jež měla být zahájena a ukončena dne 15.10.2010 (č. R10/064), je na ní uvedeno stejné evidenční číslo revizního technika (č. 6361/5/09/R-EZ-E2/A), týká se též fotovoltaické elektrárny Křenovice, je opatřena podpisem „K.“ i otiskem razítka revizního technika, jako přebírající (provozovatel) je uveden podpis odpovídající tomu, o němž ing. Š. (jednatel osoby zúčastněné na řízení) před zdejším soudem prohlásil, že je jeho, a datum převzetí 13.12.2010.

Zdejšímu soudu byla též předložena kopie další revizní zprávy J.K.; podle ní mělo být revidováno jiné zařízení („elektrárna Chvalkovice“) dne 16.11.2010, tato revizní zpráva má stejné číslo jako revizní zprávy J.K. ze dne 15.10.2010 a 10.12.2010 (č. R10/064) a obsahuje i stejný údaj ohledně čísla revizního technika (č. 6361/5/09/R-EZ-E2/A). Předložen byl také výtisk z emailu, kterým měla být tato zpráva poslána dne 18.11.2010 v 11:08 hod. z adresy XXXXX@XXXXX na adresu XXXXX@XXXXX.

Dále byly zdejšímu soudu předloženy další dvě revizní zprávy, tentokrát vyhotovené revizním technikem L.L.. Obě mají číslo E 10/279, obě se vztahují k fotovoltaické elektrárně Křenovice, předmětem obou je nová elektrická instalace – hlavní rozvaděč RM1, RM2, RM3, připojení měničů z RM1, RM2, RM3, elektrická

instalace měřírny, uzemnění a hlavní pospojování měřírny, podle první z nich byla revize zahájena a ukončena dne 10.12.2010 a podle druhé z nich byla revize zahájena a ukončena dne 14.12.2010.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení L.L. policii ze dne 22.4.2015 vyplývá, že L.L. si nedovede vysvětlit, jak mohou existovat jeho dvě stejné zprávy s různými daty, policii předložil veškeré revizní zprávy, které v prosinci 2010 vyhotovoval, revizní zpráva č. E 10/279 byla podle něj v počítači ze dne 10.12.2010 a na vytištěné verzi má datum 14.12.2010. L.L. potvrdil, že revizi prováděl, a to dne 10.12.2010, předmětem revize byly přívody z trafa do měřírny a ukončení kabelu k rozvaděči a propojení z rozvaděče do měniče, dále stavební elektroinstalace v měřírně („zásuvka, osvětlení, ventilátor a pospojování v měřírně“), nejde o revizi na celou fotovoltaickou elektrárnu; „nechodil po elektrárně, měřírny byly na začátku a nikam dozadu nechodil, viditelné části, jako například panely, tam v té době určitě byly“.

Z přípisu Technické inspekce České republiky ze dne 3.9.2015 plyne, že revizní technik J.K. měl v roce 2010 vydané a platné osvědčení č. 6361/5/09/R-EZ-E2/A; toto osvědčení bylo vydáno na období od 1.7.2009 do 1.7.2014. Číslo revizního technika 6315/5/09/R-EZ-E2A neprochází evidencí vydaných osvědčení.

Zdejší soud si od J.K. dále opatřil všechny revizní zprávy, které v roce 2010 vystavil (zkopíroval si je z flash disku, který J.K. soudu osobně předložil a němž měly být podle jeho vyjádření zkopírovány všechny revizní zprávy z jeho počítače). Z těchto revizních zpráv plyne, že tyto zprávy jsou číslovány ve formátu „číslo zprávy/dvojčíslí roku 2010“, tj. č. 42/10, č. 43/10, č. 44/10 atd., a na všech je uvedeno číslo revizního technika 6315/5/09/R-EZ-E2A. Všechny výchozí revizní zprávy jsou vystaveny na zařízení do 1 MW, na zařízení nad 1 MW je vystavena pouze zpráva o pravidelné revizi č. 94/10, Moravský Žižkov I. (1,2075 MW).

Dále si zdejší soud nechal předložit licenční spisy žalovaného týkající se licencí pro provoz jiných fotovoltaických elektráren, provozovaných osobami majetkově a personálně propojenými s osobou zúčastněnou na řízení prostřednictvím ing. L.Š., společníka a jednatele osoby zúčastněné na řízení. Ze správního (licenčního) spisu žalovaného týkajícího se licence č. 110908914 pro MORAVIA-SUN s.r.o. (ing. Š. je společníkem a jednatelem) plyne, že výchozí revizi měli provádět revizní technici B. (trafostanice) a L. (panely, připojení solárních panelů z měničů, přípojka NN a měřírna); pravidelnou revizi ve vztahu k této elektrárně prováděl J.K.; jeho zpráva je číslována „č. 92/10“, je v ní uvedeno číslo revizního technika 6315/5/09/R-EZ-E2A, tato zpráva je součástí souboru revizních zpráv předloženého soudu samotným J.K.. Ze správního (licenčního) spisu žalovaného týkajícího se licence č. 111017677 pro Chvalkovickou sluneční, s.r.o. (ing. Š. je společníkem a jednatelem) plyne, že výchozí revizi měli provádět revizní technici B. (trafostanice), N. (VN) i J.K.; jeho revizní zpráva z revize

uskutečněné dne 16.11.2010 je číslována „R10/064“, je v ní uvedeno číslo revizního technika 6361/5/09/R-EZ-E2A, tato zpráva není součástí souboru revizních zpráv předloženého soudu J.K.. Ze správního (licenčního) spisu žalovaného týkajícího se licence č. 111017938 pro Budskou solární, s.r.o. (ing. Š. je společníkem a jednatelem) plyne, že výchozí revizi měl provádět J.K.; jeho revizní zpráva z revize uskutečněné dne 15.10.2010 je číslována „R10/062“, je v ní uvedeno číslo revizního technika 6361/5/09/R-EZ-E2A, tato zpráva není součástí souboru revizních zpráv předloženého soudu J.K..

V rámci své svědecké výpovědi J.K. před zdejším soudem popřel, že by ve vztahu k fotovoltaické elektrárně Křenovice prováděl jakoukoli revizi a vyhotovoval jakoukoli revizní zprávu; na této elektrárně „počítal materiál, jezdil na kontrolu elektrikářů, rozdával jim práci, zapojoval datové sítě, dělal nastavování měničů“. Listinnou evidenci revizních zpráv nemá, „papírově“ si je systematicky nezakládal, jen některé, které se mu podepsané vrátily, to však nebylo pravidlem), uloženy je má v počítači, takto má uloženy všechny „od 1 dál“, pro jejich číslování používá formát „číslo revize/rok“, dneska by to bylo cca „350/2015“. Ke zprávě, kterou měl údajně poslat e-mailem ing. Š. dne 18.11.2010 (revizní zpráva na elektrárnu Chvalkovice č. R10/064, revize měla proběhnout dne 16.11.2010), uvedl, že nejde o jeho zprávu – má jiné číslování, jiný podpis „K.“ a jiný je i její obsah. Číslo „R10/064“ neodpovídá číslování zpráv (bylo by tam před lomítkem číslo zprávy a za lomítkem rok 2010). Jeho je naopak vzor zprávy, jak jej poslal v září 2014 policii (s č. 91/10 a s evidenčním číslem revizního technika 6315/5/09/R-EZ-E2A), typická je číslem a specifická i obsahem („píše to jinak“). Evidenční číslo, které na všech svých zprávách až do července 2014 (tedy i na všech z roku 2010) uváděl, bylo uváděno chybně, chybu zjistil až z trestního oznámení v září 2015, které proti němu osoba zúčastněná na řízení podala. Chybně tedy má na všech svých zprávách uvedeno evidenční číslo 6315/5/09/R-EZ-E2A až do doby změny čísla (1. července 2014). Na fotovoltaické elektrárně Křenovice byl v kontaktu s ing. Š., nevzpomíná si, že by mu kdykoli vědomě předával jakoukoli revizní zprávu.

J.K. dále uvedl, že revizní zpráva č. R10/064 o revizi, která měla proběhnout dne 15.10.2010 (podepsána ing. Š.), není jeho, určitě ji ing. Š. nepředával, předával případně jen obálky s listinami, neví, co v nich bylo, podpis „K.“ na této zprávě není jeho podpisem, razítko je jeho; myslí si, že toto razítko bylo jen jediné, platil je zaměstnavatel (NELUMBO spol. s r.o.), je možné, že toto razítko někde vyzvedával, to si nevzpomíná. Razítko zůstávalo v kanceláři na pracovním stole ve společné kanceláři s dalšími lidmi, kdokoli k tomuto razítku měl volný přístup, razítko musel v práci nechávat, dostal k tomu příkaz hned po vykonání revizní zkoušky. K počítači v práci na stole měl také kdokoli volný přístup, počítač zaheslován „asi nebyl“. Pokud jde o revizní zprávu č. R10/064 o revizi, která měla proběhnout dne 10.12.2010 (podepsána ing. Š. dne 13.12.2010), ta také není jeho, nevyhotovil ji a ani ji ing. Š. nikdy nepředával. Trvá na tom, že žádnou zprávu pro elektrárnu Křenovice nikdy nevyhotovil a žádnou revizní zprávu nepředával ing. Š.. Pokud jde o protokol o předání a převzetí díla ze dne

13.12.2010, podpis „K.“ vypadá, jako by to byl jeho podpis, může být jeho, protokol se však týká VN přípojky a trafostanice.

V.H. před zdejšími soudem potvrdil pracovní zařazení J.K. v souladu s jeho výpovědí, potvrdil, že J.K. měl kancelář společnou pro více lidí, nevyvrátil, že by jeho razítko revizního technika mohlo být k dispozici volně. Počítač J.K. byl jeho pracovní, měl být zaheslovaný, ale V.H. nepotvrdil, že zaheslovaný určitě byl. J.K. na elektrárně Křenovice pracoval, ale V.H. si od něj osobně žádnou revizní zprávu nepřebíral ani nebyl u toho, že by ji osobně J.K. někomu předával. V.H. si je jistý, že revizní zprávu na elektrárnu Křenovice vyhotovoval L.L..

Obdobné skutečnosti potvrdila ve vztahu k pracovnímu zařazení J.K. i K.F., tehdejší zaměstnankyně společnosti NELUMBO, spol. s.r.o.; v rámci své svědecké výpovědi před zdejšími soudem uvedla, že J.K. zná, že pro NELUMBO, spol. s.r.o. pracoval zhruba ve stejné době jako ona, určitě v roce 2010, že byl revizním elektrikářem, kromě toho se na stavbách společnosti NELUMBO, spol. s.r.o. přímo podílel, navíc měl na starosti i datovou komunikaci – dálkový monitoring elektráren, občas byl i „k ruce“ projektantovi, různé úkoly na stavbách plnil průběžně, jak stavby pokračovaly. Ve vztahu k elektrárně Křenovice si K.F. vybavila pouze to, že se podílela na řešení otázek financování, energetického auditu, tuto elektrárnu si více „řešil“ V.H., byl to „jeho projekt“ (vysvětleno tak, že měl majetkovou účast v provozovateli této elektrárny); nevybavila si, že by někdy byla na stavbě elektrárny osobně přítomna současně s J.K., otázku této elektrárny mohla řešit pouze v rámci obecnějších „pondělních“ porad, na nic konkrétního ve vztahu k této elektrárně si nevzpomněla; nepotvrdila, že by osobně byla u toho, že by J.K. prováděl revizi na elektrárně v Křenovicích, ani nebyla u toho, že by vyhotovoval revizní zprávu, ani nebyla u toho, že by J.K. revizní zprávu na tuto elektrárnu komukoli předával. J.K. měl svůj pracovní notebook, který nosil s sebou, výjimečně mohl zůstat na stole. Ohledně razítka revizního technika si K.F. na nic nevzpomněla.

P.K. v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že v roce 2010 jako zaměstnanec společnosti EXTRADE CZ s.r.o. spolupracoval s J.K. na čtyřech dokončovaných stavbách, které stavěla společnost NELUMBO, spol. s.r.o. („Kerhartice“, „Hradčany“, „Ledce“, „Kladno“). Ke dvěma z nich předložila osoba zúčastněná na řízení zdejšímu soudu revizní zprávu – č. R10/061 pro elektrárnu „Hradčany“ a č. R10/063 pro elektrárnu „Ledce“, obě měl vyhotovit J.K., v obou případech měla být revize zahájena a ukončena dne 15.10.2010. P.K. si ve vztahu k těmto dvěma elektrárnám vybavil, že v obou případech byl nejméně jednou na stavbě společně s J.K., nebyl však svědkem vyhotovování žádné revizní zprávy a nevzpomněl si, jak získal vyhotovení revizních zpráv č. R10/061 a č. R10/063; poté, co tyto zprávy získal, naložil s nimi „podle manuálu“ – tj. předložil je zřejmě jako obvykle stavebnímu úřadu.

Zdejší soud především uvěřil J.K., že revizní zpráva č. R10/064 ze dne 15.10.2010, která byla jedním z nutných podkladů pro udělení licence, nebyla zprávou, kterou by on sám vyhotovil po revizi, kterou by on sám předtím provedl.

Předně se tato revizní zpráva odlišuje od těch revizních zpráv, které J.K. v průběhu roku 2010 vyhotovoval (jejich vyhotovení nepopřel) a které soudu předložil. Odlišnosti spočívají v celkové grafické úpravě textu zprávy; kromě patrných grafických rozdílů je podstatné to, že revizní zprávy, jejichž vyhotovení J.K. nepopírá, neobsahují údaje o dni zahájení a ukončení revize a namísto toho je v nich uvedeno datum vyhotovení zprávy, v případě revizních zpráv, o nichž J.K. tvrdí, že je nevyhotovil, je naopak uveden údaj o dni zahájení a ukončení revize a není na nich uveden údaj ohledně data vyhotovení revizní zprávy. Především však zdejší soud dovozuje odlišnosti ve způsobu (formátu) číslování i v údajích o evidenčním čísle revizního technika.

Je-li revizní zpráva ze dne 15.10.2010 očíslována „R10/064“, pak toto číslování neodpovídá číselné řadě těch revizních zpráv, které J.K. v roce 2010 běžně vyhotovoval, ani formátu číslování. Číselná řada těch revizních zpráv, které měl J.K. v roce 2010 vyhotovovat a které předložil soudu, je řadou od č. 42 do č. 94, za lomítkem vždy s údajem „10“, vyjma revizní zprávy č. 63, která, ačkoli zapadá do číselné řady těch zpráv, které mají za lomítkem uveden údaj „10“, má za lomítkem uveden údaj „09“; to lze podle zdejšího soudu pokládat za chybu (překlep). Číselná řada je zároveň řadou ucelenou, v řadě chybí pouze revizní zpráva č. 67. Toto číslo mohlo být J.K. chybou vynecháno, zpráva tohoto čísla mohla také vypadnout ze souboru zpráv, které byly zdejšímu soudu předány. Podle zdejšího soudu ani údaj za lomítkem „09“ na zprávě č. 63, ani vynechání čísla zprávy „67“ v jinak ucelené řadě zpráv, jež mají za lomítkem uveden údaj „10“, nikterak nezpochybňuje číslování revizních zpráv vyhotovených J.K., jak je soudu tvrdil.

Revizní zpráva č. R10/064 ze dne 15.10.2010 se tedy od uvedeného souboru zpráv jasně odlišuje, navíc revizní zpráva č. R10/064 ze dne 15.10.2010 neodpovídá ani číslování, které je použito v revizních zprávách o pravidelné revizi vyhotovených J.K. pro elektrárny Moravský Žižkov I. a Moravský Žižkov II. (zprávy o pravidelné revizi č. 92/10, č. 93/10 a č. 94/10), jejichž vyhotovení J.K. nepopírá (zprávy č. 92/10 a č. 93/10 jsou vyhotoveny téhož dne a týkají se téhož zařízení, J.K. však vyhotovení žádné z těchto revizních zpráv nepopřel). Zdejší soud tedy nemá důvodů nevěřit, že revizní zprávy vyhotovované J.K. byly konstantně „číslovány“ jinak, tj. ve formátu „číslo zprávy/rok“. Nic z uvedeného zároveň ani nepřímou nevyvrací, že soudu byly předloženy všechny revizní zprávy vyhotovené tímto revizním technikem v roce 2010.

Je-li revizní zpráva ze dne 15.10.2010, o níž J.K. tvrdí, že ji nevyhotovil, očíslována „R10/064“, pak stejné číslo revizní zprávy „R10/064“ se objevuje i na výchozí revizní zprávě vystavené pro Chvalkovickou sluneční, s.r.o. (tam jde o zprávu ze dne 16.11.2010), o níž jednatel a společník osoby zúčastněné na řízení ing. Š.

(zároveň jednatel a společník MORAVIA-SUN, s.r.o., Chvalkovické sluneční, s.r.o. a Budské solární, s.r.o.) prohlásil, že byla též stavěna dodavatelem NELUMBO, spol. s r.o. Tvrdí-li osoba zúčastněná na řízení, že tato zpráva byla ing. Š. poslána e-mailem dne 18.11.2010 z e-mailu J.K., není rozumného vysvětlení, proč by J.K. tuto zprávu čísloval jinak než jiné zprávy v roce 2010, k jejichž vyhotovení se hlásí. Pokud tato e-mailová zpráva byla skutečně poslána dne 18.11.2010, mohl ji poslat kdokoli, neboť nebylo prokázáno, že by počítač J.K. (z něhož tato zpráva mohla – ale nemusela – být odeslána) byl zaheslovaný (V.H. pouze tvrdil, že zaheslovaný být měl); navíc ani K.F., ani V.H. nevyloučili možnost externího přístupu do sítě společnosti NELUMBO, spol. s.r.o. i k e-mailům. Technicky vyloučit ostatně nelze ani zaslání této e-mailové zprávy (z adresy J.K.) kdykoli jindy z jakéhokoli jiného počítače, s nastavením údaje o datu 18.11.2010. Konečně nelze s určitostí vyloučit ani to, že taková zpráva nikdy nikomu zaslána nebyla a její vytištěná verze je falsifikátem.

Pokud jde o otázku přístupu do počítače J.K. k revizním zprávám tam uloženým, ta se nejeví jako podstatná. Vyhotovení žádné revizní zprávy ve formátu „R10/064“ není důvodu spojovat s tím, že by kdokoli musel získat přístup k samotným revizním zprávám uloženým v počítači J.K.. Pokud by totiž revizní zpráva č. R10/064 vznikala v počítači J.K. (ať už by ji vyhotovoval kdokoli), popř. by byla z tohoto počítače převzata, jeví se jako silně pravděpodobné, že by byl zachován formát zprávy, číslování i uvedení evidenčního čísla revizního technika, vše tak, jak bylo v počítači již uloženo – tj. především nikoli ve formátu „R10/064“ a nikoli s údajem o evidenčním čísle revizního technika 6361/5/09/R-EZ-E2/A (k evidenčnímu číslu revizního technika níže).

Obdobné číslování „R10/062“ (tj. číslování ve stejném formátu jako zpráva ze dne 15.10.2010, ale v jiném, než jaké J.K. v roce 2010 používal) je použito též v případě výchozí revizní zprávy pro Budskou solární, s.r.o. Společnost NELUMBO, spol. s r.o. přitom v roce 2010 byla majetkově propojena s osobou zúčastněnou na řízení (V.H., její jednatel a tehdy jediný společník, byl ke dni 15.10.2010 jediným společníkem v osobě zúčastněné na řízení) a majetkově i personálně propojena též s Budskou solární, s.r.o. (V.H. byl jejím jednatelem a společníkem).

Stejně číslo revizní zprávy „R10/064“ má i revizní zpráva vyhotovená o revizi elektrárny Křenovice, která měla proběhnout dne 10.12.2010 a kterou měl údajně vyhotovit opět J.K.; i vyhotovení této revizní zprávy J.K. popírá. Text revizní zprávy „R10/064“ ze dne 15.10.2010 (resp. o revizi uskutečněné dne 15.10.2010) a text revizní zprávy „R10/064“ ze dne 10.12.2010 (resp. o revizi uskutečněné dne 10.12.2010) je shodný, liší se však pouze v údajích o použitých měničích (SolarMax300C a SolarMax100C, SolarMax300TS a SolarMax100TS). Tvrdí-li osoba zúčastněná na řízení, že i pozdější zprávu (o revizi uskutečněné dne 10.12.2010) J.K. vyhotovil, není rozumného vysvětlení, proč by J.K. tutéž zprávu (jakou měl již vyhotovit dne 15.10.2010) pouze s rozdílem ohledně použitých měničů, o nichž osoba zúčastněná na

řízení tvrdí, že jde o identické modely nevyžadující ani změnu projektu elektrárny, ani změnu její realizace, vyhotovoval ještě jednou (dne 10.12.2010), prochází-li jak spisem žalovaného, tak spisem stavebního úřadu (Městského úřadu Slavkov u Brna) zpráva ze dne 15.10.2010 a osoba zúčastněná na řízení nebyla nikdy k doložení jiné zprávy v těchto řízeních vyzývána. Osoba zúčastněná na řízení ostatně žádný srozumitelný a konkrétní důvod jejího opakovaného vyhotovení neuvedla.

Kromě právě uvedeného obě revizní zprávy, které měl J.K. údajně vyhotovit pro elektrárnu Křenovice (ze dne 15.10.2010 a ze dne 10.12.2010) a jejichž vyhotovení popírá, se odlišují od těch, které J.K. vyhotovoval v roce 2010 a jejichž vyhotovení nepopírá, odlišují v evidenčním čísle revizního technika. Ty zprávy z roku 2010, k nimž se J.K. hlásí, obsahují údaj „6315/5/09/R-EZ-E2A“, revizní zprávy s číslem „R10/064“ (a s obdobnými čísly v témže formátu) však obsahují údaj „6361/5/09/R-EZ-E2A“.

Údaj používaný J.K. „6315/5/09/R-EZ-E2A“ je sice údajem nesprávným, jak plyne ze stanoviska Technické inspekce České republiky a jak ostatně sám J.K. nakonec uznal (s tím, že si této chyby za celou dobu, kdy měl používat evidenční číslo „6361/5/09/R-EZ-E2A“, nevšiml), není důvodu nevěřit, že toto nesprávné číslo J.K. skutečně běžně používal – a to až do 1. července 2014, tj. do doby, do které mu bylo toto číslo přiděleno (tu tvrzení J.K. ohledně doby používání tohoto nesprávného čísla odpovídá údají plynoucímu ze stanoviska Technické inspekce České republiky ohledně konce období, ve kterém bylo toto evidenční číslo J.K. přiděleno). Je totiž uvedeno na všech revizních zprávách vyhotovených v roce 2010, které J.K. zdejšímu soudu předložil, včetně zpráv pro elektrárny Moravský Žižkov I. a Moravský Žižkov II. (zprávy o pravidelné revizi č. 92/10, č. 93/10 a č. 94/10), jejichž vyhotovení J.K. nepopírá. Správný údaj „6361/5/09/R-EZ-E2A“, který je uveden na revizních zprávách, které měl J.K. údajně vyhotovit pro elektrárnu Křenovice (ze dne 15.10.2010 a ze dne 10.12.2010), však odpovídá číslu uvedenému na razítku. Jestliže razítko bylo v kanceláři J.K. (a dalších zaměstnanců NELUMBO spol. s r.o.) volně dostupné, což nebylo vyvráceno, pak se nabízí vysvětlení, podle něhož vyhotovil-li by kdokoli revizní zprávy s číslem „R10/064“ namísto J.K., pak by logicky použil to evidenční číslo, jež by odpovídalo číslu na razítku, a nikoli to, které J.K. v té době nesprávně používal, neboť z ničeho nevyplynulo, že by si kdokoli na straně osoby zúčastněné na řízení či společnosti NELUMBO spol. s r.o. byl vědom toho, že J.K. v roce 2010 na svých revizních zprávách používá nesprávné evidenční číslo.

Údaj „6361/5/09/R-EZ-E2A“ se nadto objevuje i v případech revizních zpráv vyhotovených pro Chvalkovickou sluneční, s.r.o. (licence č. 111017677) a Budskou solární, s.r.o. (licence č. 111017938); obě měly být vyhotoveny v roce 2010 (revize měly proběhnout 16.11.2010 a 15.10.2010), avšak nejsou součástí souboru revizních zpráv vyhotovených v roce 2010, které J.K. zdejšímu soudu předložil a k jejichž vyhotovení se hlásí. Vzhledem k tomu, že Chvalkovická sluneční, s.r.o. a Budská solární, s.r.o. jsou

propojeny s osobou zúčastněnou na řízení a stavěla je též společnost NELUMBO, spol. s.r.o., nabízí se vysvětlení, že i v případě řízení před žalovaným týkajících se udělení licencí č. 111017677 a 111017938 byly revizní zprávy vyhotoveny za stejných okolností jako v nyní posuzované věci (v případě Chvalkovické sluneční, s.r.o. dokonce se stejným číslem „R10/064“). Je nerozhodné, že v těchto případech žalobce obdobnou žalobu ve veřejném zájmu nepodal. Naproti tomu v případě zpráv pro elektrárny Moravský Žižkov I. a Moravský Žižkov II. (zprávy o pravidelné revizi č. 92/10, č. 93/10 a č. 94/10), jejichž vyhotovení J.K. nepopírá, kde je provozovatelem MORAVIA-SUN, s.r.o., tedy osoba též propojená s osobou zúčastněnou na řízení, a kde měla elektrárnu stavět rovněž společnost NELUMBO, spol. s.r.o., je uveden údaj „6315/5/09/R-EZ-E2A“.

Použití čísel revizních zpráv a evidenčních čísel revizního technika, která jsou na nich uvedena, lze shrnout tak, že ty zprávy, jejichž vyhotovení J.K. nepopřel, jsou číslovány ve formátu „číslo zprávy/rok“ a je na nich použito nesprávné evidenční číslo „6315/5/09/R-EZ-E2A“; to neplatí pro zprávy, jež měl J.K. údajně vyhotovit ve vztahu k elektrárně Křenovice, což popírá. Tyto skutečnosti podle zdejšího soudu mohou potvrdit verzi J.K., že revizní zprávu ze dne 15.10.2010 (ani ze dne 10.12.2010) nevyhotovil. Ze skutečnosti, že J.K. používal nesprávné evidenční číslo, přitom opak plynout nemůže. Vyhotovení revizní zprávy J.K. neprokazuje ani to, že na stavbě elektrárny Křenovice pracoval, ani to, že nevyloučil, že by podepsal předávací protokol ze dne 13.12.2010 za přebírajícího NELUMBO, spol. s r.o. (nehledě k tomu, že tento protokol potvrzuje nejvýše předání přípojky VN a trafostanice). Pokud jde pak o osobní předávání revizní zprávy J.K., on tvrdí, že ji nikomu nepředával, osoba zúčastněná na řízení tvrdila, že ji předával „panu H.“, V.H. však nic takového nepotvrdil. Osobní předání revizní zprávy ze dne 15.10.2010 prokázáno nebylo a tvrzení J.K. o tom, že ji osobně nikomu nepředával, nebylo vyvráceno.

Ve prospěch tvrzení J.K., že zprávu č. R10/064 ze dne 15.10.2010 nevyhotovil, může navíc kromě skutečnosti, že celkem se postupně ve vztahu k fotovoltaickým elektrárnám, které měla stavět společnost NELUMBO, spol. s.r.o., objevily tři zprávy č. R10/064 (ze dne 15.10.2010, ze dne 16.11.2010 a ze dne 10.12.2010), nepřímě svědčit i fakt, že by J.K. podle obsahu revizních zpráv, jejichž vyhotovení popírá, musel v průběhu jednoho dne (tj. 15.10.2010) uskutečnit revize čtyř elektráren: v Křenovicích u Slavkova (revizní zpráva č. R10/064), v Boudách na Písecku (revizní zpráva č. R10/062), v Hradčanech u Tišnova (revizní zpráva č. R10/061) a v Ledcích u Židlochovic (revizní zpráva č. R10/063), což je verze velmi nepravděpodobná.

Navíc stejně jako nikdo ze svědků, jež za tímto účelem navrhovala osoba zúčastněná na řízení, nepotvrdil, že by viděl, jak J.K. vyhotovuje revizní zprávu č. R10/064 pro elektrárnu v Křenovicích nebo tuto revizní zprávu komukoli osobně předává. Nikdo z nich nepotvrdil ani to, že by viděl, jak J.K. vyhotovuje revizní zprávu

č. R10/061 pro elektrárnu v Hradčanech u Tišnova či revizní zprávu č. R10/063 v Leducích u Židlochovic (tedy revizní zprávy ve stejném formátu jako zpráva č. R10/064). Ve vztahu ke všem elektrárnám bylo potvrzeno pouze to, co tvrdil sám J.K., a sice že pro společnost NELUMBO, spol. s.r.o., která stavěla všechny tyto elektrárny, pracoval i na stavbách.

Důvěryhodnost svědka J.K. zdejší soud nepokládá za ničím zpochybněnou. Sice s ním později (na přelomu roku 2010 a 2011) byl pracovní poměr se společností NELUMBO, spol. s.r.o. rozvázán, na podzim roku 2010 (kdy měla proběhnout revize, o níž byla žalovanému předložena zpráva – 15.10.2010) to však ještě J.K. nevěděl a zpětně rozvázání pracovního poměru nikterak nenapadal. Nic z toho nebylo ani osobou zúčastněnou na řízení zpochybněno. Verze v tom směru, že celé zpochybnění revizní zprávy ze dne 15.10.2010 (a jiných zpráv vykazujících shodné znaky s touto revizní zprávou) by si J.K. předem (již v průběhu podzimu 2010) připravil, a to včetně pozměněných obsahových náležitostí, jiného číslování a použití jiného evidenčního čísla revizního technika, se zdejšímu soudu jeví jako krajně nedůvěryhodná. Nic z toho, co J.K. vypověděl, nebylo listinnými důkazy zpochybněno, ty naopak odpovídají jeho verzi plynoucí z výpovědi. Nadto není žádného rozumného důvodu předpokládat, že celá legenda o tom, že revizní zprávu pro fotovoltaickou elektrárnu v Křenovicích J.K. nevyhotovil, stejně jako že nevyhotovoval žádnou zprávu ve formátu „R10/064“ (tj. i „R10/061“, „R10/062“ a „R10/063“), je legendou zcela smyšlenou.

Skutečnosti tvrzené osobou zúčastněnou na řízení, že elektronická stopa ohledně revizních zpráv, které měl J.K. v roce 2010 vyhotovit, ukazuje, že do nich zasahovali uživatelé (autoři) pod čtyřmi různými označeními („P.“, „H.“, „j.k.“ a „H. P.“), ani že číselná řada těchto zpráv nekoresponduje bez výjimek s daty vypracování a že datum poslední úpravy dokumentu v některých případech předchází datu provedení revize uvedenému v revizních zprávách, nesnižují ani důvěryhodnost svědka, ani rozdíly v těchto revizních zprávách oproti těm, jejichž vyhotovení J.K. popírá – a nelze z toho ani dovozovat, že by s těmito zprávami bylo „manipulováno“, jak dovozovala v rámci své procesní obrany osoba zúčastněná na řízení; stejně jako mohl do zpráv zasahovat jejich autor kupř. z různých počítačů, mohly být jejich koncepty vytvořeny (a vytištěny) i před samotným uskutečněním revize. Nic z toho nemůže ani nepřímou naznačovat, že by J.K. revizní zprávu pro fotovoltaickou elektrárnu v Křenovicích vyhotovil.

Bylo-li osobou zúčastněnou na řízení poukazováno na dva odlišné formáty revizních zpráv z roku 2010, k nimž se J.K. hlásí, pak dvojí formát může bez výjimky korespondovat s tím, že jeden formát byl určen pro případy revizí prováděných J.K. pro NELUMBO, spol. s.r.o. (kupř. zprávy č. 42/10, 43/10, 44/10, 45/10, 46/10 atd.) a druhý pro případy revizí prováděných J.K. přímo pro zákazníka (kupř. zprávy č. 64/10, 73/10 atd.). Oba formáty však byly v průběhu roku 2010 součástí jediné číselné řady, oba formáty se všech shora uvedených ohledech odlišovaly od toho, který je použit na zprávě ze dne 15.10.2010 č. R10/064 a na jí obdobných, jejichž vyhotovení J.K. popírá.

Je-li pak ze strany osoby zúčastněné na řízení argumentováno veškerými dalšími zprávami, údajně vyhotovenými J.K., ve formátu „R10/064“ (tj. „R10/061“, „R10/062“ a „R10/063“), ty nepotvrzují, že je vyhotovil J.K.; všechny mohly mít totiž stejný osud (včetně okolností vyhotovení) jako revizní zpráva č. R10/064, neboť mají stejný (J.K. popíraný) formát číslování i stejné (tj. správné, avšak J.K. jinak nesprávně nepoužívané) evidenční číslo revizního technika – tedy ve všech případech může jít o falsum. Ve vztahu k těmto zprávám nikdo neviděl J.K. ani revizní zprávy vyhotovovat, ani je komukoli předávat. Navíc ve vztahu k revizním zprávám č. R10/064 a R10/062 si nikdo nevzpomněl, že by s J.K. byl na stavbě, kde měla revize proběhnout. Ve vztahu k revizním zprávám č. R10/061 a č. R10/063 si pouze P.K. vzpomněl, že s J.K. na stavbě byl, nevysvětlil však důvod, pro který dovozoval, že je v tom okamžiku na stavbě prováděna revize; z jeho vyjádření vyplynulo jen to, že si s J.K. „domlouval revizi“ a že na stavbu za tím účelem jel, ale skutečnost, že na stavbě revize prováděna byla, pak stavěl do souvislosti pouze s tím, že následně měl k dispozici revizní zprávu opatřenou podpisem a razítkem J.K.. Ohledně těchto revizních zpráv však již nevěděl, jakým způsobem se k němu dostaly.

Fakt, že J.K. coby zaměstnanec společnosti NELUMBO, spol. s.r.o. vykonával i práce na stavbách, automaticky neznamená, že na stavbách prováděl vždy i revize a o nich pak následně i vyhotovoval revizní zprávy. Nevěrohodnost těchto zpráv je posilována i tím, že revize, o nichž měly být vyhotoveny revizní zprávy č. R10/064, č. R10/061, č. R10/062 a č. R10/063, měly na různých místech České republiky proběhnout ve stejný den, tj. dne 15.10.2010. Nadto jestliže se P.K. vyjadřoval ke společné účasti s J.K. na prohlídce staveb, na základě kterých měly být vystaveny revizní zprávy č. R10/061 a č. R10/063, pak z jeho vyjádření nevyplývá, že by tyto společné prohlídky s J.K. měly být uskutečněny ve stejný den (tj. 15.10.2010, kdy měly být revize podle údajů uvedených na obou těchto revizních zprávách zahájeny i skončeny).

Pak tedy ani zprávy č. R10/061 a č. R10/063 nemohou zpochybňovat tvrzení J.K., že revize na zařízení nad 1 MW neprováděl. Pokud jde o jedinou revizní zprávu na zařízení nad 1 MW, která prochází souborem revizních zpráv, k jejichž vyhotovení se J.K. hlásí (tj. zpráva o pravidelné revizi č. 94/10, Moravský Žižkov I., 1,2075 MW), jde o zprávu o pravidelné revizi. Přestože zdejší soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že mezi výchozí a pravidelnou revizí není věcného rozdílu, vyjádření J.K. o tom, že revize na zařízení nad 1 MW neprováděl, může být vykládáno v tom směru, že neprováděl výchozí revize na zařízení nad 1 MW. Ani revizní zpráva č. 94/10, jejíž vyhotovení nebylo popíráno, tedy podle zdejšího soudu nemůže vyvolat závěr o nedůvěryhodnosti J.K..

Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že v období od 13.10.2010 do 13.12.2010 neměl J.K. vyhotovit žádnou revizní zprávu (osoba

zúčastněná na řízení vyjadřovala pochybnost o tomto stavu, neboť ke konci roku 2010 bylo dokončováno několik elektráren); J.K. totiž mohl na stavbě uvedených elektráren pracovat (což ostatně sám potvrzoval a jeho tvrzení bylo v souladu s tvrzeními V.H., K.F. i P.K.), nemusel však tyto elektrárny revidovat, kupř. proto, že se v té době na nich pracovalo a ještě dokončeny nebyly (tedy nebylo ani možno dokončenou elektrárnu revidovat).

Aniž by bylo třeba dalšího dokazování, byla-li tedy v řízení o udělení licence žalovanému předložena revizní zpráva ze dne 15.10.2010 (resp. o revizi, která měla proběhnout dne 15.10.2010), pak pravost této revizní zprávy má zdejší soud za zpochybněnou. Pak tedy revizní zpráva předložená v licenčním řízení nemohla být dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti. Důvody, pro které by osoba zúčastněná na řízení měla žalovanému předkládat falsum revizní zprávy, jsou pro toto řízení před zdejším soudem vedlejší; pokládala-li však osoba zúčastněná na řízení při hodnocení dokazování zdejšímu soudu řečnickou otázku, proč by byla falešná revizní zpráva vystavována, když na její (pravé) vystavení měl dodavatel, tj. společnost NELUMBO, spol. s.r.o., svého vyškoleného zaměstnance, a sice právě J.K., pak na ni lze odpovědět kupř. tak, že J.K. nemusel (byť coby zaměstnanec) souhlasit s vystavením revizní zprávy na zařízení, které nerevidoval (a které případně ani ke dni 15.10.2010 revidovat nemohl).

Jestliže tedy Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16.7.2015, č.j. 7 As 114/2015-36, zdejšímu soudu uložil, aby k žalobcovým tvrzením ohledně zfalšování revizní zprávy dokazoval, když zároveň akcentoval nezastupitelný význam revizní zprávy v licenčním řízení, musí zdejší soud na základě výsledků dokazování v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu dovést následující závěr: přestože se zdejší soud neztotožnil se žalobcem ohledně tvrzených obsahových nedostatků této revizní zprávy, zpochybnění její samotné pravosti je natolik závažným zjištěním, že jím je v podstatné míře zpochybněno zjištění žalovaného ohledně splnění předpokladů pro udělení licence, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stalo základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Přestože formálně je revizní zpráva č. R10/064 ze dne 15.10.2010, na jejímž základě rozhodl žalovaný o udělení licence, bez obsahových nedostatků, zpochybnění její pravosti musí vést k závěru, že takto v řízení před žalovaným předložená revizní zpráva nemůže obstát. Z týchž důvodů nemůže obstát ani údajně později vyhotovená revizní zpráva J.K. téhož čísla (R10/064) ze dne 10.12.2010; okolnosti připojování elektrárny k distribuční síti jsou přitom za této situace vedlejší.

Zároveň nemohla být dána dobrá víra osoby zúčastněné na řízení ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Byla to osoba zúčastněná na řízení, která tuto revizní zprávu žalovanému v řízení o udělení licence předložila. Vyhotovení revizní zprávy zajišťovala pro osobu zúčastněnou na řízení společnost NELUMBO, spol. s.r.o., ta však v době vedení řízení o udělení licence, tj. od 12.11.2010 do 21.12.2010, a v době, kdy měla tato revizní zpráva být vyhotovena, tj. 15.10.2010, byla s osobou zúčastněnou na

řízení úzce majetkově a personálně propojena prostřednictvím V.H.. Ten byl totiž od 28.3.2001 do 14.2.2013 jediným jednatelem ve společnosti NELUMBO, spol. s.r.o. a od 11.9.2002 do 20.8.2012 zapsán jako jediný společník ve společnosti NELUMBO, spol. s.r.o. a zároveň od 17.9.2010 do 18.1.2012 jednatelem osoby zúčastněné na řízení (do 30.11.2010 jediným) a od 22.9.2010 do 6.12.2010 zapsán jako jediný společník osoby zúčastněné na řízení (od 6.12.2010 do 1.2.2012 jako společník s polovičním podílem). Ostatně i K.F. se v rámci své výpovědi jasně vyjádřila v tom směru, že elektrárna v Křenovicích byla „projektem V.H.“. Je-li tedy vyhotovení nepravé revizní zprávy přičitatelné společnosti NELUMBO, spol. s.r.o., nemohla být osoba zúčastněná na řízení z důvodu totožnosti osoby, jež v rozhodné době ovládala jak společnost NELUMBO, spol. s.r.o., tak osobu zúčastněnou na řízení, v dobré víře v pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel při udělování licence žalovaný, a tedy ani ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Dobrá víra osoby zúčastněné na řízení, jíž by se nyní mohla dovolávat, tedy nemohla být založena tím, že žalovaný v řízení o udělení licence osobou zúčastněnou na řízení nevyzval k předložení jiné revizní zprávy (ostatně k tomu neměl žádný důvod, neboť po formální stránce revizní zpráva žádnou vadou netrpěla); zřejmý nedostatek dobré víry na straně osoby zúčastněné na řízení zdejší soud dovozuje z toho, že v řízení byla předložena revizní zpráva, o jejíž nepravosti musela osoba zúčastněná na řízení z uvedených důvodů vědět.

Pokud jde o revizní zprávy vyhotovené L.L., které byly předloženy zdejšímu soudu v průběhu řízení před soudem, pak se jedná o dvě obsahově shodné zprávy č. E10/279, první z nich o revizi, jež měla proběhnout dne 10.12.2010, a druhá o revizi, jež měla proběhnout dne 14.12.2010. Bez ohledu na žalobcem zmiňované pochybnosti ohledně důvěryhodnosti jejího (popř. jejich) vyhotovení v prosinci roku 2010 je pro zdejší soud podstatné, že obě verze se sice vztahují k fotovoltaické elektrárně Křenovice, předmětem obou je však pouze hlavní rozvaděč RM1, RM2, RM3, připojení měničů z RM1, RM2, RM3, elektrická instalace měnírny, uzemnění a hlavní pospojování měnírny, tedy nikoli revize energetického zařízení (fotovoltaické elektrárny) jako celku. Samotný L.L. přitom při podání vysvětlení policii dne 22.4.2015 potvrdil, že nejde o revizi na celou fotovoltaickou elektrárnu a že elektrárnu jako celek neprohlédl.

I kdyby tedy žalovaný v řízení o udělení licence dal osobě zúčastněné na řízení příležitost k předložení této revizní zprávy, tato revizní zpráva by nemohla být podkladem pro rozhodnutí o udělení licence, neboť prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (tj. zprávou o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, které přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení (obecně lze tolerovat pouze nedokončení těch částí

stavby, které přímo či nepřímo nesouvisí s elektrickou částí fotovoltaické elektrárny, tedy např. osetí ploch, parkové a některé terénní úpravy); v případě fotovoltaických panelů je nutné doložit zapojení všech panelů jak do elektrického obvodu, tak doložit funkčnost ochranného pospojování kovových částí modulů. Revizní technik tedy musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout; není sice povinen revidovat fotovoltaické panely jako hotové výrobky, ale nepochybně musí kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny a též její dokončenost jako celek (jehož bezpečnost revizní zpráva osvědčuje).

Pokud revizní technik neprovede revizi elektrárny jako celku, nemá jeho zpráva žádnou vypovídací hodnotu o stavu elektrárny (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2015, č.j. 62 A 111/2013-599); nutnost provedení revize celé elektrárny po jejím dokončení zdejší soud dovodil i v rozsudku ze dne 19.6.2015, č.j. 62 A 97/2013-131, potvrzeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2015, č.j. 9 As 173/2015-69, a nezastupitelný význam řádné revizní zprávy ostatně též plyne z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2015, č.j. 7 As 114/2015-36. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými. To, jak plyne z textu revizní zprávy (v obou jejích vyhotoveních) i z vyjádření samotného L.L., tento revizní technik neučinil.

V. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť v licenčním řízení předložená revizní zpráva J.K. č. R10/064 ze dne 15.10.2010 (resp. o revizi, která měla dne 15.10.2010 proběhnout) nebyla způsobilou splnění technických předpokladů prokázat, a s ohledem na zpochybnění její pravosti jde o vadu, kterou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu. Stejně tak nemůže splnění technických předpokladů prokazovat ani revizní zpráva J.K. č. R10/064 ze dne 10.12.2010 (resp. o revizi, která měla dne 10.12.2010 proběhnout). Ta správním spisem žalovaného neprochází. Byla-li osobou zúčastněnou na řízení předložena zdejšímu soudu, pak důvody, pro které zdejší soud pokládá za zpochybněnou pravost revizní zprávy č. R10/064 ze dne 15.10.2010, lze shodně vztáhnout i na revizní zprávu č. R10/064 ze dne 10.12.2010. Nemůže tudíž obstát argument, že byla-li by osoba zúčastněná na řízení žalovaným vyzvána k doplnění žádosti o udělení licence, a sice konkrétně doložením jiné revizní zprávy než té, kterou žalovanému předložila (tj. č. R10/064 ze dne 15.10.2010), byla by žalovanému předložena revizní zpráva č. R10/064 ze dne 10.12.2010, jíž by bylo splnění technických předpokladů prokázáno.

Zároveň nebyla způsobilou splnění technických předpokladů prokázat ani revizní zpráva L.L. č. E10/279, která byla zdejšímu soudu předložena – a to ani ta, která má osvědčovat provedení revize dne 10.12.2010, ani ta, jež má osvědčovat provedení revize dne 14.12.2010.

Zároveň nelze dovodit, že by osoba zúčastněná na řízení byla v dobré víře v pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel při udělování licence žalovaný, a tedy ani ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Vzhledem k tomu zdejší soud dospěl k závěru, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží; to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného, neboť úspěšnost osoby zúčastněné na řízení v tomto ohledu dovozovat nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu

